

Arrest

nr. 203 593 van 7 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* Mr. J. KANNAS verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, dient 20 februari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2015, met kennisgeving op 23 juni 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2015 werd ingediend door :

I., N. (...) (R.R.: (...))

geboren te Sialkot op (...). 1983

+ 4 minderjarige kinderen :

-1., F.Z. (...), geboren op (...).2007

- I., A. (...), geboren op (...).2009 -i.,Z. (...), geboren op (...).2010

- I., M.H. (...) (...), geboren op (...).2012

allen van nationaliteit: Pakistan adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 16.06.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 16.10.2013 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 16.10.2013 tot 18.06.2014 illegaal in België.

Op 18.06.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 11.07.2014 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar ter kennis gebracht op 14.07.2014. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 21.08.2014. Weer verkoos betrokkenen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft zij illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk 2 jaar en 4 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 2 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene beweert dat zij, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, vreest voor haar veiligheid van zichzelf en voor haar kinderen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, vreest voor haar veiligheid van zichzelf en voor haar kinderen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Het feit dat haar drie oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van

herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder beweert betrokkene dat het onderwijs in haar land van herkomst in een andere taal wordt gegeven. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, het is zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen in huiselijke en/of privésfeer niet zouden opgevoed worden in de moedertaal van hun moeder aangezien dit toch de taal is die betrokkene het best beheerst. Bijgevolg is het eveneens zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen deze taal niet zouden beheersen.

Voor wat betreft de bewering dat de kinderen van betrokkene niet de nodige papieren bezitten om de terugreis naar hun land van herkomst te maken, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar onmogelijk is om via de Pakistaanse ambassade in België de nodige papieren voor haar kinderen aan te vragen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij op zijn minst een poging heeft ondernomen om aan de nodige papieren voor haar kinderen te geraken. De loutere vermelding dat de kinderen van betrokkene niet de nodige papieren bezitten om de terugreis naar hun land van herkomst te maken, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de verwijzing naar de 'internationale mensenrechtenverdragen'; de loutere verwijzing naar de 'internationale mensenrechtenverdragen' vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan welke rechten van deze verdragen zouden geschonden worden indien betrokkene dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Tot slot beweert betrokkene dat zij op geen enkele steun kan rekenen van haar familie, dat zij weigeren om een alleenstaande vrouw met kinderen (financieel) te steunen en dat er dus niemand haar zal opvangen in haar land van herkomst. Weer dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze beweringen kan staven. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van bewijs voorlegt die haar beweringen staven. Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid van de beweringen van betrokkene aangezien zij tijdens haar tweede asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zij bijna iedere dag via Skype communiceert met haar ouders en haar zus. Bijgevolg heeft zij dus nog op vrij regelmatige basis contact met haar familie in haar land van herkomst en is het zeer onwaarschijnlijk dat zij niet voor korte tijd bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Het beginsel van de materiële motiveringsplicht wordt algemeen erkend in rechtsleer en rechtspraak als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. De motieven moeten met andere woorden deugdelijk zijn.

1.1.1. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in haar beslissing dd. 11.06.2015 dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster haar machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure in het buitenland

1. De Dienst Vreemdelingenzaken gelooft niet dat, indien verzoekster zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij vreest voor de veiligheid van zichzelf en haar kinderen. De Dienst Vreemdelingenzaken verwacht op zijn minst een begin van bewijs van verzoekster om geloofwaardig te zijn.

Verzoekster volhardt in haar gegronde vrees tegenover A.M. (...). Die laatste heeft zowel haar, als haar gezin, verschillende malen zowel fysiek, als verbaal bedreigd. Ergens verschuilen in een ander gebied haalt niks uit, aangezien A. (...) via handlangers hen waarook kan opsporen.

Verzoekster komt tegemoet aan de wensen van de Dienst Vreemdelingenzaken door voldoende bewijsstukken voor te leggen dat M.A. (...) met man en macht verzoekster en haar kinderen opspoort om hen zowel verbaal, als fysiek aan te vallen. (stuk 10) Verzoekster meent dan ook dat haar verklaringen als geloofwaardig dienen beschouwd te worden, aangezien ze bijkomend bewijsmateriaal voorlegt.

2. Het feit dat de kinderen in België reeds enkele jaren school lopen, is voor de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende om aan te tonen dat verzoekster niet naar haar land van herkomst terug kan. (stuk 8)

Als verzoekster zou teruggestuurd worden naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsvergunning in te dienen, dan zouden de kinderen verplicht worden om hun schooljaar te onderbreken en/of te verliezen. Dit geldt eveneens voor de kinderen die naar de kleuterklas gaan. (RvS nr. 93.760, 6 maart 2001)

Het afbreken van een schooljaar maakt voor een kind een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit, want de kinderen dienen hun schooljaar voor onbepaalde tijd te onderbreken en verliezen hiermee kostbare tijd. De kinderen van verzoekster lopen reeds enkele jaren in België school, zodat zij het Belgische schoolstelsel en de taal gewend zijn. Indien verzoekster zou moeten terugkeren naar Pakistan samen met haar kinderen, dan worden zij de kans ontnomen om zich gelijktijdig met hun leeftijdsgenoten te ontwikkelen, waardoor zij achterstand zouden oplopen.

Bovendien is het onderwijsstelsel van het land van herkomst fundamenteel verschillend dan dat van België. Er geldt bijvoorbeeld geen schoolplicht in Pakistan. Mede door de dreiging van M.A. (...) en de continue vrees voor terrorisme, zou verzoekster haar kinderen nooit naar school durven sturen, uit vrees dat hen iets zou overkomen.

Het onderwijs wordt eveneens in een andere taal gedoceerd dan hier in België. (RvS nr. 156.424, 15 maart 2006) De kinderen van verzoekster begrijpen de moedertaal van hun moeder, maar ze kunnen niet lezen, noch schrijven in deze taal. Deze situatie zal allesbehalve verholpen worden in Pakistan, aangezien analfabetisme daar een schrijnend en actueel probleem is.

Het erbarmelijke onderwijssysteem is een algemeen gekend probleem in Pakistan. De kinderen van verzoekster hebben recht op een kwaliteitsvolle onderwijsopleiding. Ouders, zoals verzoekster, hebben de financiële middelen niet om hun kinderen onderwijs te laten volgen. De actuele terreurdreiging is een bijkomende hindernis om de kinderen onderwijs te laten volgen in Pakistan.

3. Verzoekster is niet in de mogelijkheid om zich te wenden naar de ambassade van Pakistan in Brussel om er de nodige documenten voor haar kinderen te halen, juist omdat zij met hele kleine kinderen thuis zit. Zij kan hen onmogelijk alleen achterlaten.

4. *De Dienst Vreemdelingenzaken beweert ten onrechte dat verzoekster tijdelijk bij haar familie in Pakistan zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.*

Verzoekster staat er op heden helemaal alleen voor. Ze kan op geen enkele (financiële) steun rekenen noch van haar familie, noch van haar toenmalig echtgenoot.

Een alleenstaande vrouw met kinderen die terugkeert naar Pakistan is zowel emotioneel, financieel als cultureel onaanvaardbaar, zodat een verder verblijf van verzoekster in België de enige oplossing is. De familie van verzoekster in Pakistan kan haar niet opvangen. Ze weigeren om een alleenstaande vrouw met vier kinderen (financieel) te steunen. Bovendien is de vader van verzoekster ernstig ziek en gehospitaliseerd, zodat verzoekster niet bij haar ouders terecht kan.

Het spreekt voor zich dat, indien verzoekster bij haar familie terecht kon in haar land van herkomst, dan had ze haar terugkeer onmiddellijk geregeld, maar er staat niemand voor haar klaar in Pakistan.

Verzoekster legt hiervoor bijkomende stukken neer, zodat zij overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 11.06.2015 minstens een begin van bewijs voorlegt. (stuk 11)

Dat het middel bijgevolg ernstig is. "

3.2. De verwerende partij wijst op het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - de materiële motiveringsplicht ; - het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij van oordeel is dat voldoende bewijsstukken voorgelegd werden betreffende haar gegronde vrees tegenover A.M. (...). De verzoekende partij meent dat haar verklaringen dienomtrent als geloofwaardig moeten beschouwd worden. De verzoekende partij is tevens van oordeel dat het schoollopen van haar minderjarige kinderen als een buitengewone omstandigheid moet aanvaard worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 16.06.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 16.10.2013 afgesloten met de beslissing weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 16.10.2013 tot 18.06.2014 illegaal in België. Op 18.06.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 11.07.2014 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar ter kennis gebracht op 14.07.2014. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 21.08.2014. Weer verkoos betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft zij illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procédures — namelijk 2 jaar en 4 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 2 maanden voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene beweert dat zij, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, vreest voor haar veiligheid van zichzelf en voor haar kinderen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, vreest voor haar veiligheid van zichzelf en voor haar kinderen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procédure wel aanvaard kunnen worden. Het feit dat haar drie oudste kinderen

hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder beweert betrokkene dat het onderwijs in haar land van herkomst in een andere taal wordt gegeven. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, het is zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen in huiselijke en/of privésfeer niet zouden opgevoed worden in de moedertaal van hun moeder aangezien dit toch de taal is die betrokkene het best beheerst. Bijgevolg is het eveneens zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen deze taal niet zouden beheersen. Voor wat betreft de bewering dat de kinderen van betrokkene niet de nodige papieren bezitten om de terugreis naar hun land van herkomst te maken, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor haar onmogelijk is om via de Pakistaanse ambassade in België de nodige papieren voor haar kinderen aan te vragen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij op zijn minst een poging heeft ondernomen om aan de nodige papieren voor haar kinderen te geraken. De loutere vermelding dat de kinderen van betrokkene niet de nodige papieren bezitten om de terugreis naar hun land van herkomst te maken, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de verwijzing naar de internationale mensenrechtenverdragen'; de loutere verwijzing naar de internationale mensenrechtenverdragen' vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan welke rechten van deze verdragen zouden geschonden worden indien betrokkene dient terug te keren naar haar land van herkomst. Tot slot beweert betrokkene dat zij op geen enkele steun kan rekenen van haar familie, dat zij weigeren om een alleenstaande vrouw met kinderen (financieel) te steunen en dat er dus niemand haar zal opvangen in haar land van herkomst. Weer dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze beweringen kan staven. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van bewijs voorlegt die haar beweringen staven. Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid van de beweringen van betrokkene aangezien zij tijdens haar tweede asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zij bijna iedere dag via Skype communiceert met haar ouders en haar zus. Bijgevolg heeft zij dus nog op vrij regelmatige basis contact met haar familie in haar land van herkomst en is het zeer onwaarschijnlijk dat zij niet voor korte tijd bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bi) te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. " (eigen markering)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het ioutère feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, beïast met Administratieve Vereenvoudiging voistaat bijgevoegd alierminst om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij volhardt in de door haar geuite vrees tegenover Ajmai Muhammed, doch dienaangaande werd in de bestreden beslissing geheel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij haar asielrelaas hemeemt en geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die reeds tijdens haar asielprocedures ter beoordeling werden voorgelegd en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

Verweerder laat gelden dat het in de gegeven omstandigheden alierminst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, beïast met Administratieve Vereenvoudiging om de door de verzoekende partij voorgehouden vrees niet te weerhouden.

Evenmin kennelijk onredelijk werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, beïast met Administratieve Vereenvoudiging gemotiveerd dat het schoollopen van de minderjarige kinderen niet zonder meer als buitengewone omstandigheid kan aangenomen worden, gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan gevolgd worden. Zie dienaangaande:

"In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zesjaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een

dergelijk illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk." (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

En ook:

"aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij geen onderwijs zou kunnen krijgen in Marokko en evenmin werd aangetoond dat hij nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Marokko niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de verzoeker niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007 nr. 171.410)" (R.v. V. nr. 103.510 dd. 27.05.2013)

En ook:

"Voorts dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerder malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006 nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862)" (R.v.V. nr. 125.587 dd. 13.06.2014)

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij grosso modo de beschouwingen uit haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, zonder hierbij aannemelijk te maken om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aangenomen worden.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij niet over de financiële middelen beschikt om haar kinderen in het land van herkomst school te laten lopen, dan wel dat de actuele terreurdreiging een bijkomende hindernis is om de kinderen onderwijs te laten volgen, merkt verweerder op dat deze elementen door de verzoekende partij niet in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangehaald.

Eenzelfde opmerking dient gemaakt te worden nopens het feit dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift voor de eerste maal opwerpt dat het cultureel onaanvaardbaar zou zijn om als alleenstaande vrouw met vier minderjarige kinderen terug te keren naar het herkomstland.

Terwijl nochtans geen redelijke twijfel kan bestaan nopens het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging slechts gehouden is onderzoek te voeren naar en te motiveren over de door de verzoekende partij aangebrachte elementen. Geenszins dient de gemachtigde van de Staatssecretaris ten behoeve van de aanvrager zelf elementen te vergaren, ter ondersteuning van een aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Zie ook:

"het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

En ook:

"De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat." (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

En ook:

"Bovendien is het niet de taak van de verwerende partij in de bestreden beslissing aan te geven wat dan wel buitengewone omstandigheden zouden zijn. Zij dient enkel de door de verzoekende partijen opgeworpen elementen te beoordelen in het kader van de "buitengewone omstandigheden". De Raad verwijst in deze naar de uiteenzetting met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet in het eerste middel." (R.v. V. nr. 124 304 van 21 mei 2014)

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu een onderzoek in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone V omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige . verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd ' voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen, zoals correct in het verzoekschrift uiteengezet.

In de aanvraag van 20 februari 2015 stelt de verzoekende partij met betrekking tot de ontvankelijkheid van haar aanvraag, meer bepaald met betrekking tot de buitengewone omstandigheden concreet het volgende:

"ONTVANKELIJKHEID

(...)

Buitengewone omstandigheden maken het verzoekster bijzonder moeilijk om een verblijfsvergunning voor België in te dienen in haar land van herkomst, namelijk Pakistan Verzoekster is een alleenstaande moeder met vierkinderen I.F. (...), geboren op (...) 2007 (7jaar)

I.A. (...), geboren op (...) 2009 (6jaar) I.Z. (...), geboren op (...) 2010 (4 jaar)

I.M. (...), geboren op (...) 2012 (2,5 jaar)

De oudste drie kinderen gaan al enige tijd naar school (stuk 2) Als verzoekster zou teruggestuurd worden naar haar land van herkomst, dan zouden de kinderen verplicht worden om hun schooljaar te onderbreken en/of te verliezen Ook de kinderen die naar de kleuterklas gaan, moeten bij deze beoordeling in rekening gebracht worden De parlementaire voorbereiding van de Regularisatiewet bepaalt namelijk dat de schoolplichtige leeftijd start vanaf twee jaar en een half (RvS nr 93 760, 6 maart 2001)

Het afbreken van een schooljaar maakt voor een kind een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit, want de kinderen dienen hun studiejaar voor onbepaalde tijd te onderbreken en verliezen hiermee kostbare tijd Bovendien is het onderwijsstelsel van het land van herkomst fundamenteel verschillend dan dat van België Het onderwijs wordt daar ook in een andere taal gegeven (RvS nr 156 424, 15 maart 2006) Daarnaast is het zo dat de kinderen niet de nodige papieren bezitten om de terugreis naar hun land van herkomst te maken

Indien men van oordeel zou zijn dat verzoekster alleen dient terug te keren naar haar land van herkomst, dan brengt dit mee dat zij voor onbepaalde tijd zou gescheiden moeten leven van haar kinderen ZIJ weet zich helemaal geen raad waar haar kinderen naartoe zouden moeten gaan Een dergelijke maatregel is een aantasting van haar privé- en familieleven dat gegrond is in artikel 8 EVRM Verzoekster wenst haar identiteit te bewijzen door de nodige documenten voor te leggen zoals een nationale identiteitskaart (stuk 3) Ook voor de kinderen legt zij de nodige identiteitsdocumenten voor (stuk 4)"

Uit de hierboven geciteerde bestreden beslissing blijkt dat deze antwoordt op alle aangehaalde elementen.

In een eerste onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij te volharden in haar vrees ten opzichte van A.M., die haar en haar gezin zou bedreigen, daargelaten het feit dat de verzoekende partij een dergelijke vrees in haar aanvraag niet aanvoerde als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde:

"Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 16.06.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 16.10.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 16.10.2013 tot 18.06.2014 illegaal in België. Op 18.06.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 11.07.2014 niet in

overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar ter kennis gebracht op 14.07.2014. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 21.08.2014. Weer verkoos betrokkenen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft zij illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie."

en

"Betrokkene beweert dat zij, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, vreest voor haar veiligheid van zichzelf en voor haar kinderen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, vreest voor haar veiligheid van zichzelf en voor haar kinderen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procédure wel aanvaard kunnen worden.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoonde nieuwe elementen aangaande haar vrees tegenover A.M. te hebben aangebracht in het kader van haar aanvraag die nog niet werden beoordeeld in het kader van de asielprocedures, die niet hebben geleid tot de toekenning van de status van vluchteling of subsidiair beschermde gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar geuite vluchtmotieven. Zij laat verder na in concreto uiteen te zetten waarom de motieven in de bestreden beslissing niet correct zouden zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij niet naar de asielprocedures mag verwijzen, temeer zij het motief geenszins weerlegt dat zij geen andere, nieuwe elementen naar voor bracht die reeds beoordeeld werden in het kader van de asielprocedures. Bovendien getuigt het feit dat de verwerende partij vaststelt dat de verzoekende partij geen nieuwe, elementen toevoegde dan deze die reeds tijdens de asielprocedure naar voor werden gebracht en in het kader daarvan werden beoordeeld ervan dat de verwerende partij elk element van de aanvraag heeft onderzocht en is nagegaan of er reeds een beoordeling omtrent gebeurde. De verzoekende partij concretiseert niet met welk element volgens haar geen rekening werd gehouden. Gelet op het gebrek aan nieuwe elementen drong een volledig nieuw onderzoek van de reeds onderzochte elementen zich niet op.

De verzoekende partij betwist overigens niet dat haar asielaanvragen bij arresten nrs. 111 945 van 14 oktober 2013 en 128 153 van 19 augustus 2014 van de Raad negatief werden afgesloten en haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De vaststelling dat een V vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet impliceert dat deze vreemdeling geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift stukken voorlegt om haar vrees te staven kan er op worden gewezen dat het de Raad niet toekomt om als annulatierechter gegevens te beoordelen die niet aan het bestuur werden voorgelegd ter onderbouwing van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad dient enkel een wettigheidscontrole door te voeren. Deze stukken kunnen dus niet dienstig voor het eerst in het verzoekschrift naar voor worden gebracht. Indien de verzoekende partij van oordeel is dat dit nieuw stuk een ander licht kan werpen op de beoordeling van haar vrees, staat het haar vrij een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

In een tweede onderdeel herhaalt de verzoekende partij zoals ze in haar aanvraag aanvoerde dat haar kinderen door de bestreden beslissing een achterstand zullen oplopen doordat zij verplicht worden om hun schooljaar te onderbreken en/of te verliezen. De Raad merkt op dat de verwerende partij motiveerde in de bestreden beslissing dat *"Het feit dat haar drie oudste kinderen hier naar school gaan,*

kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen." Waar de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere herhaling van de buitengewone omstandigheden die zij in haar aanvraag aanhaalde, dient te worden opgemerkt dat zij met dit betoog geenszins de motieven van de bestreden beslissing weerlegt. Zij laat na in concreto uiteen te zetten waarom de motieven in de bestreden beslissing niet correct zouden zijn. Overigens belet niets de verzoekende partij uitstel te vragen zodat haar kinderen het lopende schooljaar kunnen afmaken, terwijl de bestreden beslissing overigens niet inhoudt dat zij onmiddellijk het Rijk dienen te verlaten. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom zij meent dat haar kinderen door de bestreden beslissing een achterstand zouden oplopen. Dit betreft een loutere bewering waarvoor geen bewijs voorligt.

Voorts kan de Raad niet inzien hoe het feit dat er geen schoolplicht zou zijn in Pakistan problematisch zou zijn, daargelaten de bemerking dat de verzoekende partij dit argument niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvoerde in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van genoemde bepaling.

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partij slechts herhaalt dat in Pakistan in een andere taal wordt gedoceerd dan België. De verwerende partij motiveerde hieromtrent dat *"Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, het is zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen in huiselijke en/of privésfeer niet zouden opgevoed worden in de moedertaal van hun moeder aangezien dit toch de taal is die betrokkene het best beheerst. Bijgevolg is het eveneens zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen deze taal niet zouden beheersen."* Het feit dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is doet geen afbreuk aan deze concrete motivering. Bovendien geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aan dat haar kinderen haar moedertaal begrijpen en toont zij niet aan waarom de taal, meer bepaald het feit dat haar kinderen deze niet zouden kunnen lezen noch schrijven, een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou vormen, temeer de kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing tussen 3 en de 7 jaar oud zijn en kan worden aangenomen - toch minstens van de jongste kinderen - dat zij noch het lezen noch schrijven in om het even welke taal volledig machtig zijn. De verzoekende partij voert evenmin aan waarom zij niet zouden kunnen leren lezen en schrijven in de moedertaal van de verzoekende partij. Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij allerminst het motief dat niet is aangetoond dat de kinderen in Pakistan geen scholing zouden kunnen krijgen.

Waar de verzoekende partij in haar middel opmerkt dat het onderwijssysteem in Pakistan erbarmelijk zou zijn, dat zij geen financiële middelen zou hebben om haar kinderen naar school te laten gaan en dat de "terreurdreiging" en vrees een bijkomende hindernis vormen om haar kinderen er onderwijs te laten volgen, stelt de Raad vast dat deze elementen allerminst werden aangebracht als buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij beletten de aanvraag in Pakistan in te dienen, zodat zij geenszins van de verwerende partij kan verwachten hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat hij in het kader van zijn annulatiebevoegdheid evenmin zelf bevoegd is een nieuwe beoordeling te maken van de aanvraag en deze elementen erin te betrekken.

In een derde onderdeel van haar middel houdt de verzoekende partij voor dat zij zich niet tot de ambassade van Pakistan in Brussel kan wenden om de nodige reisdocumenten voor haar kinderen te halen omdat zij hen onmogelijk zou kunnen achterlaten. Zij weerlegt hiermee echter niet het motief van de bestreden beslissing dat luidt *"Voor wat betreft de bewering dat de kinderen van betrokkene niet de nodige papieren bezitten om de terugreis naar hun land van herkomst te maken, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor haar onmogelijk is om via de Pakistaanse ambassade in België de nodige papieren voor haar Kinderen aan te vragen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij op zijn minst een poging heeft ondernomen om aan de nodige papieren voor haar kinderen te geraken. De loutere vermelding dat de kinderen van betrokkene niet de nodige papieren bezitten om de terugreis naar hun land van herkomst te maken, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid*

aanvaard te worden." De verzoekende partij legt opnieuw geen bewijs voor dat zij op zijn minst gepoogd heeft de nodige papieren te verkrijgen bij de ambassade. Voorts ziet de Raad niet in waarom zij haar kinderen niet zo kunnen meenemen, wanneer zij zich naar de ambassade zou begeven, zo dit al nodig zou zijn. Zij toont evenmin aan dat zij geen oppas zou kunnen regelen of dat zij naar de ambassade zou kunnen gaan wanneer haar kinderen op school zijn. Daarnaast had zij ook minstens de ambassade kunnen aanschrijven met het oog op het verkrijgen van de nodige documenten. Zij toont niet aan dat een persoonlijk bezoek van haar vereist zou zijn.

In een laatste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat zij er alleen voor zou staan, dat zij niet op de steun zou kunnen rekenen van familie of haar toenmalige echtgenoot en dat het emotioneel, financieel en cultureel onaanvaardbaar zou zijn om als alleenstaande vrouw met kinderen terug te keren naar Pakistan. Zij weerlegt met dit betoog geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij oordeelde *"Tot slot beweert betrokkene dat zij op geen enkele steun kan rekenen van haar familie, dat zij weigeren om een alleenstaande vrouw met kinderen (financieel) te steunen en dat er dus niemand haar zal opvangen in haar land van herkomst. Weer dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze beweringen kan staven. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van bewijs voorlegt die haar beweringen staven. Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid van de beweringen van betrokkene aangezien zij tijdens haar tweede asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zij bijna iedere dag via Skype communiceert met haar ouders en haar zus. Bijgevolg heeft zij dus nog op vrij regelmatige basis contact met haar familie in haar land van herkomst en is het zeer onwaarschijnlijk dat zij niet voor korte tijd bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf."* De verzoekende partij beperkt zich slechts tot een herhaling van de elementen die zij aanvoerde in haar aanvraag en weerlegt geenszins het concreet gemotiveerde antwoord van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Het loutere feit dat zij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij is niet van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar zij aanvoert dat haar vader gehospitaliseerd zou zijn zodat zij niet bij haar ouders terecht zou kunnen, merkt de Raad op dat dit geenszins werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de aanvraag zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat zelfs al zou haar vader zijn gehospitaliseerd, dit niet hoeft te betekenen dat zij geen (financiële) hulp kan krijgen van bijvoorbeeld haar ouders of haar zus.

Wat betreft de bijkomende stukken die zij voorlegt bij haar verzoekschrift kan er met verwijzing naar het voorgaande op worden gewezen dat deze stukken niet in aanmerking konden worden genomen door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing en dat evenmin van de Raad een herbeoordeling van het dossier kan worden verwacht.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en redelijk, wat volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU